

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2010 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII

Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Beata Piwowarska

Protokolant aplikant radcowski Dorota Mazurek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 lipca 2010 r.

sprawy ze skargi **D**

przeciwko **K Sportowej Spółce Akcyjnej** w Warszawie

- o uchylenie wyroku sądu polubownego

1. uchyła wyrok Sądu Polubownego do spraw Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji w Warszawie wydany w dniu 29 kwietnia 2010 r. w sprawie sygn. akt 80/09/PA;
2. zasądza od **K Sportowej Spółki Akcyjnej** w Warszawie na rzecz **D** kwotę 887 (osiemset osiemdziesiąt siedem) złotych, tytułem zwrotu kosztów postępowania;
3. zwraca skarżącemu – z kasy Sądu – kwotę 570 (pięćset siedemdziesiąt) złotych uiszczoną 31 maja 2010 r. znakami opłaty sądowej.

Uzasadnienie

31 maja 2010 r. D wniósł o uchylenie wyroku Sądu Polubownego do Spraw Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Komunikacji w Warszawie wydanego w dniu 29 kwietnia 2010 r. w sprawie sygn. akt 80/09/PA z powództwa *K Sportowej Spółki Akcyjnej* w Warszawie, a także o zasądzenie kosztów procesu. Skarżący zarzucił :

1. **nieważność zapisu na sąd polubowny (art. 1206 § 1 pkt 1 k.p.c.),** wynikającą z :
 - a. oparcia zapisu na postanowieniu umownym mającym charakter klauzuli abuzywnej w rozumieniu art. 385¹ w zw. z art. 385³ pkt 23 k.c.,
 - b. uchybienia przez ten zapis zasadzie równości stron postępowania (art. 1161 k.p.c.),
 - c. podpisania zapisu w warunkach wyłączających swobodne powzięcie przez skarżącego decyzji (art. 82 k.c.),
 - d. sprzeczności postanowienia umownego stanowiącego podstawę zapisu z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.),
2. **pozbawienie skarżącego możliwości obrony swych praw w postępowaniu przed sądem polubownym (art. 1206 § 1 pkt 2 k.p.c.),** polegające na :
 - a. rozpoznaniu sprawy na posiedzeniu niejawnym pomimo złożenia wniosku o jej rozpoznanie na rozprawie,
 - b. nieprzeprowadzeniu wnioskowanych przezeń w odpowiedzi na pozew dowodów,
 - c. niepoinformowaniu skarżącego o zamknięciu postępowania i nieudzieleniu mu terminu do zgłoszenia dalszych wniosków dowodowych,
3. **niezachowanie podstawowych zasad postępowania, wynikających z ustawy i określonych przez strony (art. 1206 § 1 pkt 4 k.p.c.),** polegające na naruszeniu :
 - a. art. 1180 k.p.c. przez rozstrzygnięcie sporu, pomimo zgłoszenia w odpowiedzi na pozew zarzutu braku właściwości sądu polubownego i doręczenie - wraz z wyrokiem - postanowienia oddalającego ten zarzut, uniemożliwiające zaskarżenie postanowienia stosownie do art. 1180 § 3 k.p.c.,
 - b. art. 1189 § 1 k.p.c. przez rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym pomimo zgłoszenia wniosku o wyznaczenie rozprawy,
 - c. art. 29 w zw. z art. 25 pkt 4 Regulaminu Sądu Polubownego do Spraw Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Komunikacji przez zamknięcie

postępowania i wydanie wyroku bez zakreslenia terminu do przedstawienia dodatkowych dowodów,

4. wydanie przez sąd polubowny orzeczenia w materii, która wg ustawy nie może być przedmiotem rozstrzygnięcia sądu polubownego (art. 1206 § 2 pkt 1 k.p.c.)

Na poparcie swych żądań skarżący zawnioskował dowody z dokumentów oraz z akt postępowania przed sądem polubownym. Wniósł także o zabezpieczenie roszczenia przez wstrzymanie wykonania wyroku do czasu rozstrzygnięcia skargi.

Postanowieniem z 30 lipca 2010 r. Sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania wyroku do czasu prawomocnego zakończenia postępowania. (art. 1210 k.p.c.)

Odpowiadając na skargę K Sportowa Spółka Akcyjna w Warszawie wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu. Zawnioskowała zawieszenie postępowania w trybie art. 1209 § 1 k.p.c., w celu umożliwienia sądowi polubownemu usunięcia uchybień stanowiących podstawę skargi.

W jej przekonaniu, skarżący nie może skutecznie twierdzić o nieważności zapisu na sąd polubowny wynikającej z jego oparcia na postanowieniu umownym mającym charakter klauzuli abuzywnej w rozumieniu art. 385¹ w zw. z art. 385³ pkt 23 k.c., ponieważ w dacie zawarcia umowy z NASK nie był konsumentem lecz przedsiębiorcą, czego dowodzi zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej.

Zapis na sąd polubowny nie uchybia zasadzie równości stron postępowania, których nie łączy żadna relacja dotycząca domeny **legialive.pl**. Rejestrując tę domenę w NASK i zawierając z nim umowę skarżący zaakceptował zasady określone w regulaminie, brak zatem podstaw do ich kwestionowania, czy twierdzenia, że działał pod przymusem wyłączającym swobodę powzięcia decyzji. Postanowienie umowy stanowiące podstawę zapisu na sąd polubowny nie jest także sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Zdaniem przeciwnika skargi, zarzucane naruszenia przepisów postępowania i regulaminu sądu polubownego nie pozbawiały skarżącego możliwości obrony jego praw, w stopniu uzasadniającym uchylenie wyroku.

Sąd ustalił, że :

W dniu 3 XII 2009 r. K Sportowa Spółka Akcyjna w Warszawie złożyła oświadczenie o wyrażeniu zgody na rozstrzygnięcie sporu dotyczącego domeny **legialive.pl** przez Sąd Polubowny do Spraw Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Komunikacji w Warszawie, w trybie określonym w Regulaminie tego Sądu. (dowód: akta postępowania arbitrażowego)

19 I 2010 r. D wyraził zgodę na rozstrzygnięcie sporu, dotyczącego nazwy zarejestrowanej na jego rzecz w NASK domeny przez Sąd Polubowny do Spraw Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Komunikacji, na podstawie postanowień Regulaminu tego Sądu. (dowód: akta postępowania arbitrażowego) Zapis nie był sprzeczny z zasadą równości stron postępowania. Skarżący nie uczynił go w warunkach wyłączających swobodne powzięcie decyzji, czy wyrażenie woli. (brak dowodu przeciwnego)

Zobowiązanie do uczynienia zapisu na sąd polubowny wynikało z umowy o rejestrację i utrzymanie nazwy domeny internetowej, zawartej z NASK w lutym 2008 r., zgodnie z postanowieniami Regulaminu NASK z 18 XII 2006 r. (bezsporne) Do zawarcia umowy doszło w czasie, gdy D prowadził pod firmą 24S – zarejestrowaną w Urzędzie Miasta Grodzisk Mazowiecki – działalność gospodarczą. Obowiązek określony w pkt 22 Regulaminu NASK nie odnosił się do niego jako konsumenta, skarżący nie może skutecznie podważać jego ważności, ze względu na unormowanie art. 385¹ w zw. z art. 385³ pkt 23 k.c. (dowód : zaświadczenie k.82 – brak dowodu przeciwnego) Postanowienie pkt 22 Regulaminu NASK nie jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. (brak dowodu przeciwnego)

5 II 2010 r. spółka K złożyła pozew, żądając stwierdzenia, że D w wyniku realizacji nazwy domeny internetowej **legialive.pl** narusza jej prawa na krajowe i wspólnotowe znaki towarowe, dobra osobiste i prawo do firmy, a ponadto dopuszcza się czynu nieuczciwej konkurencji określonego w art. 3 i 5 u.z.n.k. O wniesieniu pozwu D został powiadomiony pocztą i listem elektronicznym 10 II 2010 r. oraz wezwany do złożenia odpowiedzi na pozew w terminie 7 dni.

Pozew zawierał odwołanie do licznych praw K S.S.A. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej, spółka posługuje się słowem **legia** w swojej firmie, nazwach domen internetowych : legia.com, legia.pl oraz poddomen : sklep.legia.com, stadion.legia.com, akademia.legia.com. Umieszcza je także na wprowadzanych do obrotu, oficjalnych artykułach (pamiątkach sportowych) K. Spółka legitymuje się od 29 IV 2004 r. prawami do wspólnotowych znaków towarowych zawierających słowo **legia** : słownego **Legia Warszawa** - nr 003805439, graficznego **L Legia Warszawa SSA Klub Piłkarski** - nr 003775707, graficznego **L Klub**

Piłkarski Legia Warszawa SSA - nr 003775657. Na podstawie umowy licencyjnej zawartej 1 V 2009 r. z *ITI Corporation*, przysługuje jej wyłączne prawo korzystania z krajowych znaków towarowych zarejestrowanych w Urzędzie Patentowym RP wraz z prawem dochodzenia roszczeń : słownego **Legia** - nr R-106533, słowno-graficznego L nr R-106572. Znaki towarowe zostały zastrzeżone dla towarów i usług w klasach 3, 9, 14, 16, 21, 24, 25-, 28, 32, 35, 39, 41, 43, 44 klasyfikacji nicejskiej.

D prowadzi od 1 XI 2006 r. działalność gospodarczą pod nazwą 24S w Grodzisku Mazowieckim w zakresie działalności wydawniczej (książki, gazety, czasopisma, nagrania dźwiękowe), sprzedaży detalicznej książek, gazet, czasopism, artykułów sportowych, baz danych, oprogramowania, informatyki, reklamy, agencji informacyjnych. W związku z tym zarejestrował w NASK domenę **legialive.pl**, a w Sądzie Okręgowym w Warszawie tytuł czasopisma **LegiaLive.pl**. (data wpisu 11 XII 2008 r., nr rejestru PR 15749).

Pozwany umieszcza na stronie internetowej www.legialive.pl informacje dotyczące drużyn Legii Warszawa, występujących w lidze piłkarskiej, hokejowej i koszykówki. Strona ta służy także do prowadzenia sklepu on-line z gadżetami kibica, reklamowania tego sklepu i oferowanych w nim towarów, jak również reklamie innych przedsiębiorców i ich usług. Wezwany do zaniechania naruszeń, pozwany zaprzeczył, aby działalność informacyjna serwisu internetowego na stronie www.legialive.pl naruszała prawa wyłączne powódki. Wskazał, że portal działa od 1999 r., początkowo pod inną nazwą, w 2002 r. została zarejestrowana nazwa legialive w domenie .pl. Pozwany nie prowadzi sprzedaży gadżetów ze znakami towarowymi i nazwą powoda, a jedynie udostępnia powierzchnię reklamową spółce jawnej *ABJ SPORT*.

Jako podstawę prawną dochodzonych roszczeń powódka wskazała przepisy art. 9.1b rozporządzenia Rady WE nr 207/2009 z 26 II 2009 r. w sprawie *wspólnotowego znaku towarowego*, art. 296 ust. 2 pkt 2 i 3 ustawy z 30 VI 2000 r. *prawo własności przemysłowej*, art. 3 i 5 ustawy z 16 IV 1993 r. *o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji*, a także na art. 43 w zw. z art. 24 oraz art. 43³ i 43¹⁰ k.c.

10 III 2010 r. do Sądu Polubownego do Spraw Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Komunikacji w Warszawie wpłynęła odpowiedź na pozew. D zaprzeczył w niej zasadność stawianych mu zarzutów, żądając oddalenia powództwa, rozpoznania sprawy na rozprawie w składzie trzech arbitrów i dopuszczenia zawnioskowanych dowodów z dokumentów, wydruków ze stron internetowych i zeznań świadków. Podniósł zarzut braku właściwości sądu polubownego do rozstrzygania sporu ze względu na przepisy art. 95 i 96

rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 II 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

23 IV 2010 powód ustosunkował się do zarzutów pozwanego.

W braku zgodności stron co do wyboru arbitra, 8 IV 2010 r. Prezes Sądu Polubownego zarządził rozstrzygnięcie sporu przez dr Piotra Ślęzaka. 4 V 2010 r. arbiter zwrócił akta wraz z wydanymi, bez przeprowadzania rozprawy, postanowieniem o uznaniu swej właściwości do rozpoznania sprawy i wyrokiem, sprostowanym postanowieniem z 15 VI 2010 r. Odpisy orzeczeń zostały doręczone pełnomocnikowi pozwanego w dniu 18 V 2010 r.

W toku postępowania, prowadzonego na zasadach określonych w Regulaminie Sądu zatwierdzonym 30 III 2006 r., arbiter nie rozstrzygał o wnioskach dowodowych stron, nie poinformował ich o zamknięciu postępowania, nie udzielił także dodatkowego terminu do zgłoszenia wniosków dowodowych.

W wyroku wydanym 29 IV 2010 r. Sąd Polubowny do spraw Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji w Warszawie w całości uwzględnił powództwo, stwierdzając, że w wyniku rejestracji domeny internetowej **legialive.pl** D naruszył prawa podmiotowe K S.S.A. w Warszawie i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.585 zł, tytułem zwrotu kosztów postępowania.

31 V 2010 r. D wniósł o uchylenie wyroku Sądu Polubownego do Spraw Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Komunikacji w Warszawie wydanego 29 IV 2010 r. w sprawie sygn. akt 80/09/PA z powództwa K S.S.A. w Warszawie, zachowując termin do wniesienia skarg określony w art. 1208 § 1 k.p.c. (dowód : akta postępowania arbitrażowego)

Sąd zważył co następuje :

Skarga o uchylenie wyroku arbitrażowego stanowi nadzwyczajny środek nadzoru judykacyjnego sądu państwowego nad działalnością sądu polubownego i ma charakter kasatoryjny. Postępowanie przed sądem powszechnym wywołane skargą o uchylenie wyroku sądu polubownego, regulowane przepisami art. 1205 i nast. k.p.c., ma zdecydowanie odmienny charakter niż postępowanie przed sądem drugiej instancji poddającym kontroli instancyjnej wyrok sądu powszechnego. W postępowaniu ze skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego sąd powszechny nie bada meritum sporu (czy przytoczone w nim fakty uzasadniają wydane

rozstrzygnięcie), ani nie weryfikuje prawidłowości poczynionych i przyjętych za podstawę wyroku ustaleń. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 XII 2006 r. sygn. akt V CSK 321/2006)

Dokonując zmiany unormowań odnoszących się do sądownictwa polubownego (dodanie Części piątej k.p.c. ustawą z 28 VII 2005 r.), polski ustawodawca dążył do jego wzmocnienia, w szczególności poprzez ograniczenie możliwości podważania wyroków sądów polubownych. Trafnie podkreśla się więc, że *a casu ad casum* dokonywana przez sąd powszechny, raczej z zastosowaniem wykładni zawężającej niż rozszerzającej, ocena istnienia podstaw do uchylenia wyroku sądu polubownego powinna być niezwykle rozważna i ostrożna.

Kompetencje sądów powszechnych w zakresie kontroli prawidłowości orzeczeń sądów polubownych są bardzo ograniczone i ściśle określone. Warto odwołać się do tezy wyroku Sądu Najwyższego z 11 V 2007 r. sygn. akt I CSK 82/2007, zgodnie z którą : *Uchylenie wyroku sądu polubownego przez sąd powszechny może nastąpić wyłącznie z przyczyn wymienionych w art. 1206 k.p.c. Sąd powszechny nie może w ramach postępowania o uchylenie wyroku sądu polubownego rozpoznawać merytorycznie sporu pomiędzy stronami postępowania polubownego.*

Z wymienionych w powołanym przepisie podstaw uchylenia wyroku sądu polubownego skarżący zarzuca w niniejszym postępowaniu :

1. nieważność zapisu na sąd polubowny (art. 1206 § 1 pkt 1 k.p.c.),
2. pozbawienie go możliwości obrony swych praw w postępowaniu przed sądem polubownym (art. 1206 § 1 pkt 2 k.p.c.),
3. niezachowanie podstawowych zasad postępowania, wynikających z ustawy i określonych przez strony (art. 1206 § 1 pkt 4 k.p.c.)
4. wydanie przez sąd polubowny orzeczenia w materii, która wg ustawy nie może być przedmiotem rozstrzygnięcia sądu polubownego (art. 1206 § 2 pkt 1 k.p.c.)

Odnosząc się kolejno do stawianych zarzutów Sąd stwierdził, że :

Ad. 1. Skarżący w żaden sposób nie udowodnił okoliczności mających uzasadniać nieważność zapisu na sąd polubowny. D zdaje się przy tym traktować łącznie, wynikające z regulaminu NASK i zawartej z nim umowy zobowiązanie do dokonania zapisu na sąd polubowny i samo oświadczenie, które złożył 19 I 2010 r. W istocie nie wiadomo, czy zarzut sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i wyłączenia swobody powzięcia decyzji odnosi się do umowy, czy do tego oświadczenia. Generalnie jednak należy stwierdzić, że NASK nie jest monopolistą na rynku domen internetowych, skarżący mógł dokonać wyboru choćby domeny europejskiej, jeśli zaś zdecydował się na rejestrację NASK domeny .pl, to świadomie i

dobrowolnie godził się na określone w jego Regulaminie warunki umowy. Jest on zatem związany postanowieniem pkt 22, który stanowi, że w przypadku wystąpienia osoby trzeciej do sądu polubownego przeciwko abonentowi z żądaniem opartym na stwierdzeniu, że w wyniku zawarcia lub wykonywania umowy naruszył on prawa tej osoby, abonent doręczy sądowi polubownemu we wskazanym terminie podpisany zapis.

D poprzestaje na zgłoszeniu zarzutów, nie starając się udowodnić ich zasadności. Nie wykazuje, że istotnie w dacie dokonywania zapisu był konsumentem – co innego wynika choćby z zaświadczenia o wpisie do rejestru działalności gospodarczej. (*a contrario* art. 385¹ w zw. z art. 385³ pkt 23 k.c.)

Nieudowodnione pozostają także zarzuty dotyczące nieważności umowy o rejestrację i utrzymanie domeny internetowej, zawartej z NASK. Skarżący nie precyzuje nawet, czy zarzut uchybienia równości stron postępowania odnosi się do niej, czy do zapisu, a tylko w tym ostatnim przypadku mógłby być brany pod uwagę, stosownie do art. 1161 § 2 k.p.c. Należy przy tym zauważyć, że w niniejszej sprawie zapis odnosił się do powstałego już sporu, którego konsekwencją było wystąpienie z pozwem przez spółkę, która zarzucała abonentowi naruszenie jej praw. W zaistniałych okolicznościach, nie można zasadnie twierdzić, że przyznanie wyłącznie K uprawnienia do wytoczenia powództwa narusza równość stron. (*a contrario* art. 1161 § 2 k.p.c.)

Należy podkreślić, że zgodnie z art. 232 k.p.c. strona zobowiązana jest zgłaszać wnioski dowodowe. Ma także obowiązek dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i przedstawiać dowody (art. 3 k.p.c.). Ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku. (wyrok Sądu Najwyższego z 15 VII 1999 r. I CKN 415/99) **Samo twierdzenie strony nie jest dowodem**, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę je zgłaszającą. (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z 22 XI 2001 r. I PKN 660/00 Wokanda 2002/7-8/44)

Przewidziane w art. 232 zd.2 k.p.c. uprawnienie sądu dopuszczenia dowodu niewskazanego przez strony ma charakter wyjątkowy. (wyrok Sądu Najwyższego z 26 I 2000 r. III CKN 567/98) Dopuszczenie dowodu z urzędu jest prawem, a nie obowiązkiem sądu. (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 XII 2000 r. II CKN 1322/00) Sąd podejmuje z urzędu inicjatywę dowodową jedynie w sytuacjach szczególnych. (uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 19 V 2000 r. III CZP 4/00 OSNC 2000/11/195) Przepisy procedury cywilnej w

żadnym razie nie obligują go do przeprowadzania w sprawie gospodarczej z urzędu postępowania dowodowego.

Obowiązująca w procesie cywilnym zasada kontrydiktoryjności zwalnia sąd orzekający z odpowiedzialności za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są same strony. (wyrok Sądu Najwyższego z 16 XII 1997 r. II UKN 406/97 OSNAPiUS 1998/21/641). Ukształtowany system kontrydiktoryjnego procesu wyklucza czynienie przez stronę sądu orzekającego adresatem działań czy dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia jej twierdzeń i wykrycia środków dowodowych pozwalających na udowodnienie wysuniętych przez nią żądań.

Strony niniejszego postępowania, w sposób ważny i skuteczny, poddały spór zaistniały w wyniku rejestracji i korzystania przez D z domeny **legialive.pl** rozstrzygnięciu sądu polubownego. W postępowaniu, którego dotyczy skarga znajdował zastosowanie Regulamin Sądu Polubownego do Spraw Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Komunikacji uchwalony 28 V 2008 r. (art. 2 ust.2 tego Regulaminu)

Ad.2. i 3. W przekonaniu Sądu zarzuty pozbawienia skarżącego możliwości obrony jego praw w postępowaniu przed sądem polubownym (art. 1206 § 1 pkt 2 k.p.c.) i niezachowania przez ten sąd podstawowych zasad postępowania, wynikających z ustawy i określonych przez strony (art. 1206 § 1 pkt 4 k.p.c.) należy rozpoznawać łącznie. Udokumentowany w aktach arbitrażowych przebieg postępowania i czynności sądu polubownego potwierdzają zasadność zarzutów skarżącego.

W odpowiedzi na pozew, D wnioskował o rozpoznanie sprawy na rozprawie. Z pewnością było to uzasadnione także przedmiotem sporu, stopniem skomplikowania materii, wielością i obszernością żądań zgłaszanych przez K S.S.A., a ponadto licznymi wnioskami dowodowymi – także odnoszącymi się do osobowych źródeł dowodowych.

Tymczasem sąd polubowny rozstrzygnął spór na posiedzeniu niejawnym, pomimo wyraźnego obowiązku wynikającego z art. 28 ust. 1 zdanie drugie Regulaminu. Sąd zapoznał się jedynie z pismami procesowymi stron (pозwem, odpowiedzią na pozew i repliką powoda). Nie powiadomił stron o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne (odmowie wyznaczenia rozprawy). Nie rozstrzygnął ich wniosków dowodowych, nie określił stronom dodatkowego terminu do przedstawienia stanowisk i zgłoszenia dowodów, jak każą przepisy art. 25 ust.1 i 4, art. 26 ust. 2, art. 28 ust. 1 zdanie drugie, art. 29 ust. 1 i 3 Regulaminu.

Z istoty postępowania arbitrażowego wynika, że sąd polubowny nie na obowiązku dokonywania czynności właściwych sądowi powszechnemu procedującemu wg reguł kodeksu postępowania cywilnego. Oznacza to jednak tylko tyle, że nie musi on rozstrzygać postanowieniem o każdym z wniosków dowodowych stron, ale nie oznacza, że o wnioskach w ogóle – w żadnej formie – nie musi decydować. Przeciwnie, strony są uprawnione do udziału w postępowaniu, decyzje sądu powinny im być odpowiednio zakomunikowane, tak aby mogły się do nich ustosunkować, przedstawić stanowiska, a także – przed zamknięciem rozprawy – w określonym terminie zgłosić ewentualne dalsze wnioski.

W niniejszym postępowaniu, sąd polubowny uchybił obowiązkom wynikającym z przepisów Rozdziału V. Regulaminu (*Prowadzenie postępowania arbitrażowego*). Rozstrzygnął spór pozbawiając skarżącego realnej możliwości obrony jego praw, wyrażającej się w udziale w postępowaniu, przedstawianiu stanowisk, zgłaszaniu wniosków dowodowych, uczestnictwie w postępowaniu dowodowym i reagowaniu na decyzje arbitra. Ani w toku postępowania, ani w motywach wyroku nie znalazło się rozstrzygnięcie o dowodach licznie zaoferowanych przez strony. Sąd polubowny, ma niewątpliwe prawo do oddalenia wniosków stron, powinien jednak o tym rozstrzygnąć, umożliwiając im realizację ich praw i realny udział we własnym procesie.

Taki, jak został przyjęty w postępowaniu będącym przedmiotem skargi, sposób działania sądu polubownego jest nie tylko sprzeczny z powołanymi wyżej postanowieniami Regulaminu, statuującymi podstawowe zasady postępowania przed tym sądem, ale też niewątpliwie ograniczył D prawo do obrony.

Uchybienia sądu polubownego, które mogły mieć wpływ na wydany w sprawie wyrok, były przy tym tak istotne, że w żadnym razie nie mogły być usunięte w trybie art. 1209 § 1 k.p.c. Z tej też przyczyny Sąd oddalił wniosek przeciwnika skargi o zawieszenie postępowania.

Ad. 4. Sąd nie podziela przekonania skarżącego, że wyrok wydany został w materii, która wg ustawy nie może być przedmiotem rozstrzygnięcia sądu polubownego (*a contrario* art. 1206 § 2 pkt 1 k.p.c.)

Na uzasadnienie tego zarzutu D przywołuje unormowanie zawarte w art. 95 i 96 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z 26 II 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Przepis art. 95 stanowi w ust. 1, że państwa członkowskie wyznaczają na swoich terytoriach możliwie jak najmniejszą liczbę krajowych sądów działających jako sądy pierwszej i drugiej instancji (sądy w sprawach wspólnotowych znaków towarowych), które pełnią funkcje powierzone im rozporządzeniem. Zgodnie zaś z art. 96, sądy te mają wyłączną właściwość :

- a. we wszystkich sprawach dotyczących naruszenia, a jeżeli zezwala na to ustawodawstwo krajowe, także dotyczących zagrożenia naruszenia, odnoszących się do wspólnotowego znaku towarowego;
- b. w sprawach o stwierdzenie braku naruszenia, jeżeli zezwala na to ustawodawstwo krajowe;
- c. w sprawach odnoszących się do roszczeń określonych w art. 9 ust. 3 zdanie drugie;
- d. w sprawach powództw wzajemnych o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego, na podstawie art. 100.

Z powołanego przepisu nie wynika ograniczenie przez ustawodawcę wspólnotowego praw stron do poddania sporu odnoszącego się do naruszenia praw z rejestracji wspólnotowych znaków towarowych rozstrzygnięciu sądu polubownego. Należy go interpretować w ten sposób, że ograniczenie uprawnień do rozpoznawania tego typu spraw dotyczy systemu sądownictwa powszechnego. Gdyby wolą ustawodawcy wspólnotowego było pozbawienie stron uprawnień do zawarcia ugody lub do wyboru przez uprawnionego i naruszcziela innego rozwiązania ich sporu to by o tym wyraźnie wyrzekł.

W przekonaniu Sądu, art. 96 rozporządzenia nie przesądza o utracie zdolności arbitrażowej przez spór o naruszenie praw z rejestracji wspólnotowych znaków towarowych. Taki skutek nie wynika także z przepisów prawa krajowego (zdolność ugodowa wg art. 1157 k.p.c.) Prawo z rejestracji ma charakter majątkowy, a spór o jego naruszenie strony mogą – wedle własnej decyzji - rozstrzygnąć, zawierając ugodę, zarówno pozasądową jak i sądową.

Dla oceny zdolności arbitrażowej nie ma znaczenia kwestia, że przepisy dla danej sprawy ustanawiają jurysdykcję krajową wyłączną sądów określonego państwa, ani to, że w sprawie tej ustanowiona została właściwość wyłączna określonego sądu państwowego. (tak Tadeusz Ereciński, Karol Weitz *Sąd arbitrażowy*. Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis Warszawa 2008 s.117)

Należy przy tym podkreślić, że rozstrzygnięcie o naruszeniu praw K Sportowej Spółki Akcyjnej w Warszawie z rejestracji wspólnotowych znaków towarowych było tylko jednym z wielu aspektów, podlegających ocenie sądu polubownego. Powódka powoływała się także na ochronę praw do krajowych znaków towarowych, dóbr osobistych, a także na naruszanie przez pozwanego reguł uczciwej konkurencji. W tym zakresie, zarzut oparty na braku zdolności arbitrażowej (art. 1206 § 2 pkt 1 k.p.c.) jest całkowicie nieuzasadniony.

Sąd nie dopatrył się naruszenia przez sąd polubowny przepisu art. 1180 k.p.c. W § 3, stanowi on bowiem, że o zarzucie braku właściwości, sąd polubowny może orzec w odrębnym postanowieniu. Wydanie odrębnego orzeczenia w tej kwestii pozostawione zostało przez ustawodawcę do decyzji sądu polubownego.

Z powołanych względów Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Wspólnotowych uznał, że naruszenie przez Sąd Polubowny do Spraw Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Komunikacji w Warszawie podstawowych zasad postępowania określonych w Regulaminie, a w konsekwencji ograniczenie skarżącemu prawa do obrony jego praw, uzasadnia uchylenie wyroku z dnia 29 IV 2010 r. (art. 1206 § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.)

O kosztach procesu Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. – odpowiedzialności za wynik sporu.

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. (§ 3.) Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego lub rzecznika patentowego zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. (art. 99 k.p.c.)

Opłaty za czynności radców prawnych przed organami wymiaru sprawiedliwości określa rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 IX 2002 r. w *sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu*.

Zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. (§ 2 ust.1.) Podstawę zasądzenia opłaty stanowią określone w rozdziałach 3-4 stawki minimalne. Opłata nie może być wyższa od sześciokrotnej stawki minimalnej, ani wartości przedmiotu sporu. (§ 2 ust.2.) Wysokość stawki minimalnej zależy od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju. (§ 4 ust.1.) W sprawach, w których przedmiotem jest naruszenie prawa z rejestracji minimalne wynagrodzenie wynosi 840 zł. (§ 10 ust.1 pkt 18)

Zważywszy charakter sprawy, jej wagę i stopień skomplikowania, Sąd uznał, że adekwatne do nakładu pracy pełnomocnika skarżącego, wykonującego zawód radcy prawnego, jest wynagrodzenie w minimalnej wysokości.

Sąd postanowił ponadto o zwrocie skarżącemu kwoty 570 zł, wobec stwierdzenia, że przy wartości przedmiotu sporu 244 zł, opłata sądowa powinna wynosić 30 zł. (art. 80 ust. 1 ustawy z 28 VII 2005 r. o *kosztach sądowych w sprawach cywilnych*)